

Tijd maken voor verdriet

Werken aan verbondenheid in de 2de kleuterklas

Heel onverwacht werd Fran, een kleuter van de klas, ernstig ziek. Een periode van bezorgdheid, samen hopen en wachten volgde hier op. En even onverwacht werd ik samen met haar klasgenootjes geconfronteerd met haar overlijden. Ik werd overspoeld door gevoelens van mezelf en de kinderen. Hun reacties waren zo verschillend, hun vragen zo uiteenlopend. Uitgeput ging ik na elke klasdag naar huis.

Thuis beleefde ik alles opnieuw en opnieuw. Had ik signalen over het hoofd gezien? Had ik kansen onbenut gelaten? Maar meer nog stelde ik me de vraag hoe ik hen de volgende dagen het best verder kon begeleiden. Ik werd volledig opgeslorpt, was een luisterend oor voor velen: kleuters, leerlingen van de lagere school, hun ouders, collega's ... allemaal hadden ze hun pijn, hun verwachtingen, hun mening en hun vragen. En ergens daartussen probeerde ik ook rekening te houden met de wensen van de ouders van het overleden meisje. In dit kluwen kon ik gelukkig ook zelf terecht bij mensen. Slachtofferhulp stond steeds voor me klaar. Er waren waarderende woorden van ouders, praktische hulp van collega's en warmte en de nabijheid van mijn partner. Maar met het einde van het schooljaar, eindigde ook mijn zo intense zorgtaak.

Al gauw bleek dit niet juist te zijn. Zorg voor mezelf drong zich op. Ik had tijd nodig. Beetje bij beetje kreeg ik mijn gedachten en gevoelens geordend. Uiteindelijk vond ik woorden die vertelden wat er allemaal in me omging. Woorden die ik neerschreef, herschreef en wel tientallen keren herlas. Woorden die ik wilde delen met diegenen die dergelijke situatie reeds meemaakten of misschien nog zullen meemaken, van nabij of van aan de zijlijn.

Eigen rouwproces onderschat

Een nieuw schooljaar begon: een nieuwe leeftijdsgroep. Pieter, het broertje van Fran zat in mijn klas

...

Ik was blij met de uitdaging, maar voelde tegelijkertijd ook angst en onzekerheid. Wat als ik niet zou voldoen aan de verwachtingen van Frans ouders?

Wat als ik Pieter te weinig tijd en ruimte zou geven voor zijn eigen rouwproces omdat ik als juf teveel zou willen

doen of te snel zou willen ingrijpen? Hoe zou ik voor mijn kleuters van vorig jaar nog voldoende kunnen betekenen in hun proces of moest ik loslaten?

Al gauw bleek dat ik mijn draai niet vond. Dus gunde ik mezelf wat meer tijd om met deze nieuwe leeftijdsgroep aan de slag te gaan. Maar er was meer aan de hand. Op een dag werd ik wakker met de volgende gedachte: 'Ik ga niet terug naar school'. Ik bleef thuis. Niets boeide me nog en ik twijfelde aan alles. Ik kreeg angstaanvallen en huilde dagen aan een stuk. Therapie maakte duidelijk dat ik angst had om mij aan deze kleuters te hechten. De idee om weer afscheid te moeten nemen van iemand die ik graag zag maakte me bang. Ik rouwde nog om Fran. De zomervakantie met enkele emotionele momenten bleek niet voldoende geweest te zijn.